

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Studier til en bibelsk Rimkrønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 147. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_470_2-txt-shoot-idm188.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1 Hvad er det, vi skue,
Paa græsgrønne Tue
Med Høielofts-Tag:
Hvor Skyerne blaane,
Hvor Natten har Maane,
Og Solen gjør Dag;
Hvor Stjernerne blinke,
Hvor Blomsterne vinke,
Hvor Skibene gaae;
Hvor Bjerge og Dale,
Og Hytter og Sale,
Gjør store og smaa;
Hvor Ormene krybe,
Hvor Fuglene flyve,
Og Fluerne med,
Hvor Havet og Landet,
Hvor Ilden og Vandet,
I Strid finde Sted;
Hvor Dyrenes Gange
Og Navne er mange,
Som selv de ei veed,
Mens kun over Vrimlen
Sig høiner mod Himlen
148Een Menneskehed,
Hvad er det, vort Øie,
I Dal og paa Høie,
Vidunderlig seer,
Og hvad mon vi ere,
Vi Blandinger sære
Af Lys og af Leer,
Som dertil fik Evne,
At tælle og nævne
Og tænke paa Alt,
Men ikke den Vælde,
At sætte paa Nælde
Et Blad som affaldt,
See Ingen, som mægter,
Hvad Skæbnen os nægter,
Men kan dog forstaae,
Af Vugger og Grave,
At Høie som Lave
Kun lidet formaae?
Hvad er vi da Andet,
Med Ilden og Vandet,
Med Fisk og med Fugl,
End Værk af den Høie,
Som, dulgt for vort Øie,
Dog seer os i Skjul:
Den underlig Store,
Hvis Finger vi spore
I Soel og i Siv,
Som veed, hvad vi mene,
Og raader alene
For Død og for Liv!
Hvad er det vort Øre
Kan mærke og høre,
149Som aldrig vi saae,
Hvor Stormene suse,
Og Bølgerne bruse,
Og Klokkerne slaae,
Hvor Hornene runge,
Hvor Fuglene sjunge
Med Stigen og Fald,
Hvor Toner udtrænge
Fra Struber og Strænge
I tusinde Tal;

Hvor rullende Torden
Fuldhøit over Jorden
Gjenlyder i Sky,
Mens Lynene knittre,
Saa Bjergene sittre,
Og Kæmperne flye?
Hvad er det, vi høre,
Naar Læber sig røre
Hos Menneske-Børn,
Hvad er det for Vinger,
Hvorpaa sig opsvinger
Vor Sjæl som en Ørn?
Ja, Menneske-Stemme!
Hvor haver han hjemme,
Den Fremmedes Søn,
Som kom fra det Fjerne,
Til Hjerte og Hjerne,
At fostres i Løn,
Og haver sin Vugge,
Bag Høielofts Glugge,
I Øret sin Junge,
Sin Gang-Vogn paa Tunge,
Sin Væрге i Tand,
150 I Panden Høi-Sale,
Og Høielofts-Svale
Paa Læbernes Rand,
Og springer fra Oven
I Dybet forvoven,
Saa let som en Vind,
Og falder saa ind,
Som lystig beruset,
Med Døren i Huset,
I fremmede Sale,
Til Død eller Dvale,
Til Fryd eller Sorg,
Men sidder tillige,
Som sært er at sige,
Paa Fædrene-Borg?
Hvor har dog vel hjemme
Det Ord, som fik Stemme
Paa Tunger af Støv,
Gaaer lukt gjennem Øre,
Kan Tankerne føre,
Som Vindene Løv,
Kan Hjerter bevæge,
Saa Glæderne lege,
Som Fiske i Vand,
Men og, saa derinde
Mon Smerter oprinde,
Som Bølger i Strand;
Kan rulle som Torden
Med Lyn over Jorden,
Slaae Revner i Fjeld,
Kan Blomster i Flokke
Af Støvet oplukke,
Som rislende Væld,
151 Kan klukke, kan runge,
Kan storme, kan sjunge,
Kan døe, og opstaae,
Har Tanken i Lænke,
Kan meer end vi tænke,
End sige da saae?